

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Poesiens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893715273600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Herr Bauge syntes, den Afford var stør.
 At faae saa meget gjort, blot for en Sopsen Mied,
 Er got Kieb, tænkte han, den nære nok saa sød. —
 Den gode Mand var langt fra Sværmerie
 Med nogen af de helikonste Ni,
 Og troede en Slurk Mied og en Slurk Poesje
 Var hip som hap.
 Top! sagde han, afmei kun rap
 Det Korn, du seer, til sidste Trave!
 Og Sopsenen du sikkerlig skal have.

Herr Bolverk meiede, til Høsten var forbi,
 Hvad der var levet af de Ni;
 Da Dintren kom, og alting nu var færdig,
 Saa fordred han den Løn, han havde gjort sig værdig,
 Og Bauge loved ham, da han fornøjet saae
 Sit Arbeid reent i Stand,
 En Dag med ham til Suttung hen at gaae,
 At skaffe Sopsnen som en ærlig Mand.

De gik, og kort fortalt, kom til Herr Suttung ind,
 Og bed god Dag, og satte sig paa Skind,
 Og prated først en Deel om Veir og Vind,
 Om man fik frost i Morgen eller Tøe,
 Og endelig begyndte peu à peu
 Distursen hen paa Sopsenen at stoe —
 „Det gier du nok, min Broder, vil jeg haabe?“
 Herr Suttung loe:
 „Ha!“ raabte han, „ha! ha! stak Tingen der?“
 „Ja Pyt sa' Peer!
 „Jeg svær ved Odin og den hele Gude-Hær,
 „J saacer i Eoighed af den ei mindste Draabe.“

Der stod de i en Maade! aldrig har
 Man jeet en Gud at hænge saa med Næsen,

Som Odin her. Det fast paa Tippet var,
 Han glemte sit guddommelige Væsen,
 Og græd af Ærgrelse, som rigtig nok
 Han havde Marjag til ved sig en Bok!
 Der stod de begge med to lange Næser,
 Saa lange som de var!
 Hvad var at gjøre her? Veed du det, Kæser?
 „Farvel, min far!“

Dermed var den Besøgelse forbi,
 Som gjorde Odin reent konfus i sin Paryk.
 Han udfør i sit Kaserie
 En mægtig Sed med sig en Eftertryk
 (Skændt jeg begriber ei, hvad slikt ham kunde gavne),
 At hele Dovre skald, og Bauge trimled om
 Saa lang han var, og drat en tredsindstyve favne,
 før han igjen til Fodestætte kom:
 „At miste før sin Evighed, sin Frigge,
 „Sin Guddom og sit Alt, før han, trods Suttungs Magt,
 „Lod denne Drif urørt i Dovres Indvold ligge —
 „Her, Bauge!“ raabte han — men Bauge var, som fast,
 Lidt for i Veien. Bolwerk fandt omsider
 Den arme Kiempe, med fornuuste Sider,
 At ligge saa dybsindig, at det lod,
 Som om paa første Dink han ikke strax opstod.
 Men han fik Fyren op, og smurte hist og her
 Med hvad han først fik fat (det fast utroligt er,
 Den Styrke Guder har i Medicinen!)
 Han neppe havde smurt, før Bauge strax
 Var frisk og heel igjen, og vever som en Kay.
 „Her!“ sagde Bolwerk da, „det lømmer ikke Pinen,
 „At gaae for langt herfra! vil, Bauge! du som jeg,
 „Saa skal vi faae ved Ligt, hvad vi ved Bøn fik ei!
 „Du veed dog vel det Sted, saa noget nær,
 „hvor Suttung nedfat har den Drif, jeg søger her?“ —